

Srpen 1982

Informační bulletin č. 5/82

POČTRNÁCTÉ

se letos posunc ručička letopočtu ode dne, kdy bratrské tanky krátkým procesem ukončily sen 14 milionů obyvatel Československé republiky o lepším, svobodnějším životě. Československý exodus, který tím dnem započal, trvá dodnes. Desítky, dnes možná již stovky tisíc Čechů a Slováků, kteří nemohli déle snášet doma život ve strachu, útlaku a nedostatku, se rozhodly odejít, aby někde jinde si vybuchovaly nový život podle svých představ.

S časem se ukázalo, že politická motivace zdaleka nebyla jediným důvodem pro emigraci - o tom svědčí ochota některých uprchlíků přistoupit na jakékoliv podmínky komunistického režimu, aby zase mohli co nejdříve jet se ukázat do Československa. V přípravách na tuto cestu jdou někteří dokonce tak daleko, že se vyhýbají stykům s jinými emigranty, aby si v očích rodné strany a vlády kádrově neuškodili...

S naivními představami přicházejí uprchlíci typu spíše ekonomického, kteří - namnoze bez znalosti jazyka, nebo i bez pracovní kvalifikace - si myslí, že od okamžiku příchodu do kapitalistické země jin budou lítat počením holubi do huby a všechno se bude točit kolem nich. Z této kategorie je asi největší počet zklamaných, zahořklých, kritizujících.

Nezapomínejme ani na jistě nemálo početnou skupinu emigrantů, kteří jsou tu tak říkajíc "služebně" - agenti a příslušníci státní bezpečnosti, průmysloví špioni, diverzanti, rozvraceči jednoty a rozsevači nedůvěry mezi emigranty a emigrantskými organizacemi, mezi národy Československé republiky.

Stává se, že některý ze zklamaných ztroskotanců se rozhodne pro ka-jící návrat domů. Jak v jeho podání vypadají poměry např. ve Švýcarsku, to líčí navrátilce Ivo Kubiček z Olšan na Prostějovsku v článku "Tvrdá lekce" v brněnské Rovnosti z 9. března 1982:

...dopisy "na uklidňenou" posílal rodičům ze švýcarského Arrau /to asi má být Aarau - pozn.red./ i osmadvacetiletý Ivo Kubiček. A to i v době, kdy už s manželkou dokonale procitli z barcovního smu o rajském žití na Západě. Proč? Inu, proto, že nikdo rád nepřiznává prohru a také proto, aby rodiče neměli starosti. Dopis, v němž by popsali pravdivě svou skutečnou situaci, by musel začínat větou: "od okamžiku, kdy jsme požádali na švýcarské hranici o politický azyl, jsme se odsoudili k potupnému živení bez jakékoliv perspektivy."

Příběh se tedy odehrával takto: na dovolené v Jugoslávii se seznámili s českou rodinou, od níž načerpali "zaručené" informace o blahobytu, který čeká ve Švýcarsku na každého, kdo se nebojí trochu riskovat. Při poklidném polehávání na sluncem zalité pláži nabyla myšlenka na emigraci konkrétní podobu. Že s sebou měli teprve patnáctiletého syna? Že neuměli jazyk? S tím si hlavu příliš nelámali. Za nejdůležitější považovali to, že znají adresu známých, kteří před časem do Švýcarska emigrovali. Když svůj záměr nevrátit se

domů uskutečnili, obrátili se na ně, hlavně proto, aby se vyhnuli pobytu v uprchlickém táboře, před nímž je někdo varoval.

Známí jim opravdu pomohli najít ubytování. Ta dřevěná bouda s malými pokojíky se homosně nazývala motel, ale moc se netajila tím, že slouží především jako "hodinový" hotýlek. A zaměstnání? Emigrace udělala z agronoma Ivo Kubička nekvalifikovaného dělníka, který byl moc vděčný za práci v továrně, vyrábějící topná tělesa. Za hodinu bral 14 franků a mohl si gratulovat. To už totiž věděl, že mnoho podniků zaměstná pouze Švýcara. Jeho manželka u známých umývala nádobí, prala a uklízela, jiné české rodině hlídala dítě. Rychle poznali, že na luxusní zboží ve výstavných obchodech se mohou jen dívat. Učili se nakupovat ve výprodeji. Pomyslení, že by mohl někdo z nich onemocnět, jim nahánělo hrůzu. V živé paněti měli okamžik, kdy na sebe synek převrátil šálek s horkou kávou. Za sotva dvacetiminutové ošetření si lékař účtoval 86 franků. Naštěstí je za ně zaplatil český starousedlík.

Barevný sen se změnil v noční můru. Protloukali se v cizím městě ze dne na den, od běžného společenského života je dělila neprodyšná bariéra notecnosti a nezájru. Stýkat se mohli jen s dalšími emigranty, z nichž i ti, kteří se jakž takž uchytili, neměli daleko k beznaději. Všichni zůstali cizinci, jimž Švýcar neváhá dát najevo, že jsou na obtíž. Navzájem se pomlouvají, jeden druhému závidí sebemenší úspěch, marně se brání stesku po domově.

Ivo Kubiček pravidelně vydělával, takže mohl po čase pořídit své rodině byt. Po zaplacení nájemného, pojištění a splátek na půjčky jim z výplaty moc nezbývalo. Blížila se zima, potřebovali alespoň nejnutnější zařízení. S povděkem brali obnošené šaty a odložené věci, kterých se známí potřebovali zbavit. A budoucnost se jim jevila ve stále černějších barvách. Po sedmi měsících živoření v Arrau už dál nemohli. Věděli, že byli ve vlasti, kterou tak lehkomyslně opustili, odsouzení za trestný čin nedovoleného opuštění republiky, ale touha vrátit se strach přehlušila.

"Nic nás nemohlo zadržet," vzpomíná na ty těžké chvíle Ivo Kubiček. "Potají, bez rozloučení, jsme ujížděli od zářících výkladů obchodních domů, od vysněného blahobytu, v němž jsme zakusili jen ponížení a bídu. Dostali jsme tvrdou lekci a pochopili jsme, jaký je rozdíl mezi falešným pozlátkem a opravdovými hodnotami, k nimž bezesporu patří jistota, že člověk neztratí zaměstnání, že může kdykoliv využít bezplatné lékařské péče, že jeho dítě má zázemí skutečného domova. To vše jsme předtím brali jako samozřejmost a teprve trpké zkušenosti nás poučily, že tyto jistoty tvoří základ spokojeného a klidného života."

Tak to tedy vidíte. Ivo Kubiček tohleto všechno odhalil hned po příchodu do Švýcarska. Co tomu říkáte vy, kteří tady snášíte bídu a ponížení už 14 let /a možná o tom ani nevíte/?

Že, naopak, lze v Československé socialistické republice žít dobře, ba blahobytně, o tom svědčí jiný článek, který ve zkráceném překladu přepisujeme z novin "Wir Brückenbauer" z 23.7.1982: Rozhodnutím okresního soudu v Táboře byla prohlášena za neplatnou závěť paní Hany Benešové, podle jejíhož posledního přání měla být vila v Sezimově Ústí, bývalé sídlo prezidenta Beneše, přeměněna v mateřskou školkou. Pozůstatky manželů Benešových mají být exhumovány a převezeny do Lán, kde na místním hřbitově již se nacházejí hroby prvního prezidenta T.G.Masaryka a jeho syna Jana. Důvod: o vilu se zajímá ministerský předseda Lubomír Štrougal. Nebude to ovšem jediná novost v držení služebně nejstaršího člena vlády pracujícího lidu: dům v uzavřené vládní oblasti na

orlické přehradě. "chalupa" v Jizerských horách, vila v okolí Písku, zámeček v severních Čechách a nejnověji další nemovitost v Orlických horách. K této poslední nemovitosti bylo nutno za 3/4 milionu státních peněz upravit příjezdovou silnici, aby dům byl použitelný i v zimě.

Soudruh ministerský předseda však nemá smysl jenom pro nemovitosti. Když se vdávala jeho dcera, zaletěl si státní helikoptérou do sázavských skláren pro svatební dar. Při zpátečním letu byla helikoptéra těžší o 6 beden skla. původně určeného pro export.

X-X-X-X-X-X-X-X-X

GARDEN PARTY - několik praktických poznámek:

U vchodu bude večerní pokladna, nespolehejte se však příliš na to, že zbudou vstupenky, zajistěte si je raději předem, v předprodeji, nebo složenkou. To je důležité zvláště tehdy, je-li vás celá společnost a chcete sedět pohromadě. Stoly jsou po 10 místech.

Výborná lonská kapela byla bohužel zadaná, bude však hrát na našem plesu v Hiltonu 29.1.1983. Místo ní se nám podařilo získat šestičlennou českou rybnickou skupinu a doufáme, že s ní budete rovněž spokojeni.

K jídlu bude teplá šunka s bramborovým salátem, nebo se žerlí, k pití pivo Földschlösschen Special, víno bílé a červené, nealkoholické nápoje, káva. Obsluha je u stolu, jen pro zákusky si můžete dojít sami do bufetu.

Přijďte s dobrou náladou a přiveďte své švýcarské přátele, vzájemné poznávání je jedním z cílů veškerého našeho podnikání. Přiveďte i nejnovější uprchlíky, ať se seznamují s krajany a necítí se izolováni - pro dosud nepracující je vstup volný! Udělejte nám reklamu v prostředí svých známých, kolegů, přátel!

Děkujeme a přejeeme příjemnou zábavu.

oooooooo00000000oooooooo

Slovenská fara v Baseli

Úmrtím oblíbeného O. Piusa Krivého roku 1981 osirelo miesto duchovného pre Slovákov v bazilejskom biskupstve, do ktorého patrí veľká časť Švajčiarska s mestami Basel, Bern a Luzern.

Katolícki Slováci tejto oblasti sa 24. apríla t.r. konečne dočkali inštalácie nových slovenských duchovných - O. Alojza Ondrejku SDB a O. L. Macáka SDB. Z poverenia diecézneho biskupa Dr. A. Hänggiho miestny dekan Msgr. Cavelti pri slávnostných bohoslužbách v Baseli prečítal nenovacie dekréty oboch dušpastierov. O. Ondrejka bol ustanovený za farára a O. Macák za vikára slovenskej katolíckej misie pre baselské biskupstvo./Horizont/

Hodiny francouzštiny

dáva rodilá Francouzka, cena 17,- fr/hod. Informace:pí A. Rusková, tel. 39 21 06.